

Arrest

nr. 96 052 van 29 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND.VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 25 januari 2013 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot teruggedrijving van 15 januari 2013, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 januari 2013 om 11 uur 15u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A.MANZANZA die loco advocaat P.TSHIPMANGILA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam toe op de luchthaven van Zaventem op 15 januari 2013 en was in het bezit van een geldig nationaal paspoort en een verblijfsvergunning voor Frankrijk.

1.2. Op 15 januari 2013 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot terugnrijving. Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…)in kennis gesteld van het feit dat hem/haar de toegang wordt geweigerd krachtens artikel 3, eerste lid of artikel 6 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende redenen :
(…)

X (A) *Niet in het bezit van een geldig reisdocument/geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid, 1°/2°)*
HET DOOR BETROKKE NE GEBRUIKTE REISDOCUMENT WORDT VAN VALSHEID BETICHT EN WORDT GERECHTELIJK IN BESLAG GENOMEN.
BETROKKE NE BESCHIKT DUS NET MEER OVER ENIG GELDIG REISDOCUMENT.
Dossiernummer: (...)

X(B) *In het bezit van een vals/nagemaakt/vervalst reisdocument (art 3, eerste lid, 1°,2°)*
Document; paspoort van Angola, Vervalsing: valse identiteitspagina

X(C) *Niet het bezit van een geldig visum of een geldig verblijfsvergunning (art. 3, eerste lid, 1°/2°)*
HET DOOR BETROKKE NE GEBRUIKTE VISUM/VERBLIJFSDOCUMENT WORDT VAN VALSHEID BETICHT EN WORDT GERECHTELIJK IN BESLAG GENOMEN.
BETROKKE NE BESCHIKT DUS NET MEER OVER ENIG GELDIG VISUM/VERBLIJFSDOCUMENT.
Dossiernummer: (...)

X(D) **In het bezit van een vals/nagemaakt vervalst visum of een vals/nagemaakt/vervalste verblijfsvergunning (art 3, eerste lid, 1°/2°)**
Document: verblijfsvergunning van Frankrijk, vervalsing: frauduleus op basis van valse verklaring(…)”.

1.3. Op 15 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, de ontvankelijkheid en de rechtspleging

2.1. Door de Raad werd in deze op 25 januari 2013 aan partijen een beschikking verstuurd waarin gesteld werd dat op zicht van het verzoekschrift *prima facie* blijkt dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent kan zijn vermits de verzoekende partij is vastgehouden/ verblijft in een “woonunit”/onder het gezag is gesteld van de overheid. Tevens werd hierin gesteld dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid op lezing van het verzoekschrift binnen de beroepstermijn werd ingediend. De Raad heeft hierin benadrukt dat, gelet op deze vordering, de verwerende partij niet mag overgaan tot de dwanguitvoering van de bestreden verwijderingsmaatregel tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, waarbij verwezen werd naar een arrest van de Raad, gewezen in algemene vergadering (RvV 17 februari 2011, nr. 56 201).

In haar nota betwist verwerende partij de inhoud van voormelde beschikking. Te dezen dient de Raad op te merken dat indien verwerende partij het niet eens is met de inhoud van een dergelijke beschikking alvorens recht te doen, die niet meer dan een voorlopige conclusie op zich bevat van het beroepschrift, het haar vrijstaat deze aan te vechten bij de Raad van State.

2.2. In de aanhef van haar verzoekschrift vraagt verzoeker om bij wijze van voorlopige maatregel tevens de beslissing tot vasthouding aan de grens te schorsen en verwerende partij het verbod op te leggen om over te gaan tot verwijdering van verzoeker in afwachting dat er een arrest in annulatie gewezen wordt (“*dans l’attente de l’arrêt en annulation*”).

2.3. De beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats die ten aanzien van verzoeker getroffen werd op 15 januari 2013 is overeenkomstig artikel 71, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) enkel aanvechtbaar bij de raadkamer van de

correctionele rechtbank van de plaats waar hij wordt vastgehouden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is zonder rechtsmacht om voorlopige maatregelen op te leggen aangaande de beslissing tot vasthouding. Dergelijke vraag is onontvankelijk.

2.4. Daargelaten de vraag of de Raad verwerende partij het verbod kan leggen om over te gaan tot verwijdering van verzoeker in afwachting dat er een arrest in annulatie gewezen wordt, dient de Raad op te merken dat verzoeker niet aantoonbaar na onderhavige vordering tevens een annulatieberoep te hebben ingediend bij de Raad tegen de bestreden beslissing, zodat diens vraag geen voorwerp heeft. Er dient dan ook niet te worden op ingegaan.

2.5. In het verzoekschrift vraagt de verzoekende partij dat het Frans gehanteerd wordt als proceduretaal.

2.6. Overeenkomstig artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet worden de beroepen, behoudens wanneer de taal van de procedure bepaald is overeenkomstig artikel 51/4 van dezelfde wet, wat *in casu* niet het geval is, voor de Raad behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten, verplicht de Raad van State en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging wordt gevorderd. De beslissingen waarvan de schorsing van de tenuitvoerlegging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken. Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissing door het bestuur werden genomen in het Nederlands, dient de Nederlandse taal als proceduretaal door de Raad te worden gehanteerd.

Er kan derhalve niet ingegaan worden op het in punt 2.5. vermelde verzoek.

3. Over de voorwaarden van de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar teruggrijping. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een teruggrijpingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Verwerende partij voert in haar nota aan dat verzoeker niet diligent gehandeld heeft door *in casu* tien dagen te wachten alvorens de vordering in te leiden. Zij merkt nog op dat verzoeker geen enkele rechtvaardiging voor zijn getalm verstrekt in zijn verzoekschrift.

In casu had verzoeker inderdaad diligenter kunnen optreden door onderhavige vordering sneller in te dienen. Echter, verzoeker beroept zich op een gezinshereniging met Franse onderdanen dat nauw samenhangt met artikel 8 EVRM waarop hij zich ook beroept. Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Gelet op hetgeen hierboven gesteld werd in het licht van artikel 13 EVRM, kan de Raad er niet toe overgaan om de grieven die verzoeker in het kader van het EVRM aanbrengt, niet te onderzoeken omdat verzoeker zou nagelaten hebben diligenter te handelen, daar waar verzoeker nog niet gerepatriëerd werd op het ogenblik dat onderhavige vordering ingediend werd.

Deze beoordeling dringt zich des te meer op, aangezien een grief in het kader van artikel 8 EVRM dient behandeld te worden, ook al is de betrokkene reeds verwijderd van het grondgebied (cfr. RvS, nr.216.837 van 13 december 2011).

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. Over de beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van "*Des articles 10, 11,22 et 23 de la Constitution lus isolément ou en combinaison avec Les articles 18, 19 20 et 21 du Traité sur le Fonctionnement de l'Union Européenne, des articles 2,3,5 de la directive 2004/38. les articles 7, 20 21 et 25 de la charte des droits fondamentaux de l'Union Européenne (2000/c/364/01) et les articles 8 et 14 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales des articles 43 et 62 de la loi du 15 décembre 1980, des articles 12 et trois de la loi 29 juillet 1991 sur la publicité des actes administratifs, de l'obligation de motiver adéquatement un acte administratif en prenant en considération l'ensemble des éléments* ».

Verzoeker betoog als volgt:

« Première branche

La partie adverse reproche au requérant d'avoir tenu des propos contradictoires, alors qu'il leur a fourni toutes ses pièces d'identité ;

*Si le droit au séjour reconnu aux ascendants des membres de l'union européenne, n'est plus reconnu aux ascendants de belge, (de\$ recours sont par ailleurs formés contre cette loi devant la Cour Constitutionnelle) la loi ne semble pas avoir exclu le droit pour les ascendants de belge de bénéficier d'un droit au court séjour tel qu'il est reconnu à l'article de la directive 2004/38 du 29 avril 2004 relative au droit des citoyens de l'union et des membres de leur famille de circuler et de séjourner librement sur le territoire des états membres**

En effet, l'objectif du législateur a été de refuser de manière automatique, un droit au séjour aux ascendants de personnes de nationalité belge lorsqu'ils sont à charge de ces derniers. En l'espèce le requérant est un ascendant de citoyens français ;

Qu'il est en droit de demander un regroupement familial ;

Dès l'instant où l'entrée sur le territoire s'est faite de manière régulière, et que, conformément à l'article cinq de la directive 2004/38 la mesure de refoulement doit être considéré comme une mesure ultime,¹ il y a lieu de décider, que les circonstances exceptionnelles invoquées par le membre de la famille d'un ressortissant belge tout comme celui d'un ressortissant de l'union, sont présumées au regard de cette disposition.

Dès l'instant où la partie adverse conserve un pouvoir d'appréciation sur le fondement de la demande, aucun critère raisonnable n'est invoqué par la partie adverse pour justifier une différence de traitement au sens des articles 10 et 11 de la constitution, mais également les articles huit et 14 de la convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme, ainsi que du principe d'égalité est reconnu par les articles 18 19 20 et 21 du traité des fondements de l'union, pour traiter différemment les membres de la famille d'une personne de nationalité belge à celle des membres de la famille d'un ressortissant de l'union.

Cette différence de traitement est d'autant moins justifiable espèce, qu'en l'occurrence, la requérante est entrée régulièrement sur le territoire belge.

Contrairement à ce que soutient la partie adverse, c'est bien la lumière de l'article huit de la convention de sauvegarde des droits de l'homme lu nécessairement de manière combinée avec la directive 2004/38, qu'il y a lieu de constater qu'un membre de la famille d'un belge ou d'un ressortissant de l'Union, peut entrer sur le territoire belge. L'objectif de la directive 2004/38 est en effet de favoriser la réunion des familles, Dans cet esprit, un retour temporaire dans le pays d'origine doit être considéré comme disproportionné et discriminant au regard de norme précitée. (Voir à ce sujet l'arrêt de la cour de justice de l'union européenne du 5 septembre 2012 affaire c 83/11 en cause RAHMAN c/ Secretary of State for the Home Department)

La Cour rappelle ainsi (...)

Refuser au citoyen français et aux membres de leur famille qu'est Mr KIAKU le bénéfice de l'article 5 de la directive 2004/ 38 transposée en droit interne à l'article 41 de la loi et, à tout le moins, de l'article trois de la même directive, n'est pas légalement motivée.

L'acte attaque n'est donc pas valablement motivé.

Deuxième branche,

La partie adverse reproche au requérant de ne pas apporter la preuve de ce qu'il est entré légalement sur le territoire belge alors que le requérant dispose d'une carte de résidence française.

L'acte attaqué se fonde alors sur des informations inexacts soit disant contradictoires et n'est donc pas motivé formellement ni adéquatement au regard du dossier administratif. L'acte attaqué se fondant sur une information erronée doit être annulé car motivé de manière inadéquate ;

Quant à la violation de l'article 43 de la loi du 15 décembre 1980 ;

Il convient de souligner que l'article 43 de la loi stipule ce qui suit (...)

A ce propos, il y a lieu de rappeler que le requérant un père des enfant français et par conséquent, son entrée sur le territoire ne peut être refusé que dans le modalités fixées par l'article 43 ;

Par conséquent, les autorités belge ne peuvent refuser l'accès au requérant étant donné qu'il est père des enfants français ;

Dans le cadre d'un recours en annulation introduit à l'encontre de ces deux circulaires, le conseil d'Etat a posé quatre question préjudiciels à la cour de justice des communautés européennes quant à l'interprétation des dispositions communautaires relatives aux conditions de l'entrée et du séjour des membres de la famille d'un ressortissant d'un Etat membre de l'EEE sur le territoire d'un Etat membres. (...) (Extrait de la circulaire du 21 octobre 2002 relative à la demande de séjour ou d'établissement dans le Royaume introduite, sur la base de l'article 40 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, par les membres de la famille d'un ressortissant d'un Etat membre de l'Espace économique européen ou d'un Belge, qui ne sont pas en possession des documents requis pour leur entrée sur le territoire belge).

En l'espèce, le requérant est arrivé avec un passeport valable prouvant son identité, son lien de parenté avec son épouse et ses enfants qui ressort clairement de son dossier administratifs ; Dès lors à défaut de lui permettre directement d'entrée sur le territoire sur base de la jurisprudence européenne, le ministre doit à tout le moins lui octroyer un visa de 15 jours conformément au vœu de sa propre circulaire;».

3.3.2.2. De bestreden beslissing bevat de juridische en feitelijke vaststellingen waarop ze steunt en voldoet derhalve aan de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet . Gans verzoekers uitvoerig betoog ter ondersteuning van de overige onderdelen van het middel, waarbij hij verwijst naar het recht op binnenkomst en verblijf voor een familielid van een E.U.-onderdaan dat voortvloeit uit richtlijn 2004/38/EG (Burgerschapsrichtlijn) en in dit verband Belgische wetgeving en de rechtspraak van het Hof van Justitie aanhaalt, is in feite opgehangen aan de premissen dat hij de vader is van Franse staatsburgers die in Frankrijk vertoeven, met wie hij samen met hun moeder een gezinsleven leidt in Frankrijk en dat hij in het bezit is van een Franse verblijfskaart. Verzoeker gaat echter totaal voorbij aan de overwegingen van de bestreden beslissing dat er sprake is van een vervalst reisdocument en van een Franse verblijfsvergunning die frauduleus bekomen werden op grond van een valse verklaring. Verzoeker brengt totaal niets in tegen voormelde overwegingen van de bestreden beslissing, waardoor ze overeind blijven. Zowel verzoekers paspoort als zijn Franse verblijfsvergunning werden in beslag genomen. Blijkens het administratief dossier werd "De originele identiteitspagina van het paspoort (...) vervangen door de totaal valse identiteitspagina, met de gegevens van betrokkene" (P.V.opgesteld door de Federale Politie op 15 januari 2013). In de huidige fase van het geding toont verzoeker derhalve de premissen niet meer aan dat hij wel degelijk degene is die hij beweert te zijn en dat hij als dusdanig de vader is van Franse staatsburgers die in Frankrijk vertoeven, dat hij als dusdanig houder is van een Franse verblijfskaart en als dusdanig de persoon is die vermeld wordt op de stukken die gevoegd worden bij het verzoekschrift. Gans verzoekers betoog mist derhalve in de huidige stand van het geding prima facie feitelijke grondslag.

Er werd geen ernstig middel aangebracht. Deze vaststelling volstaat om onderhavige vordering af te wijzen.

4.Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. M. RYCKASEYS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. RYCKASEYS

M. EKKA